

Zitting 1980–1981

15 920

Goedkeuring van twee overeenkomsten vervat in op 12 september 1978 te 's-Gravenhage tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland respectievelijk op 29 mei 1979 te Parijs tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Franse Republiek gewisselde brieven inzake de eventuele terugzending van het na opwerking van bestraalde reactorbrandstof resterend radioactief afval (Trb. 1978, 143 en 1979, 116)

Nr. 13

BRIEF VAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN

Aan de heer Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 23 maart 1981

Naar aanleiding van de mondelinge behandeling van bovengenoemd wetsontwerp, onder meer op 2 december 1980, welke behandeling op mijn verzoek is aangehouden, stel ik het op prijs u, mede namens mijn ambtgenoten van Volksgezondheid en Milieuhygiëne en van Buitenlandse Zaken het volgende mede te delen.

Ingevolge artikel 60, tweede lid, van de Grondwet en behoudens de uitzonderingen genoemd in artikel 62, eerste lid, van de Grondwet, kunnen verdragen niet voor het Koninkrijk in werking treden, tenzij zij door de Staten-Generaal zijn goedgekeurd.

Ter voldoening aan eerstgenoemde bepaling en op grond van artikel 61, tweede lid, van de Grondwet, is de Tweede Kamer der Staten-Generaal bovengenoemd ontwerp van Wet aangeboden.

Bij de behandeling van dit ontwerp is de vraag gerezen of uw Kamer dient te beschikken over de volledige tekst van de met de betrokken volkenrechtelijke overeenkomsten samenhangende privaatrechtelijke contracten.

In dit verband kan de Regering verklaren dat de verplichting, welke is begrepen in de bij dit wetsontwerp ter goedkeuring voorgelegde volkenrechtelijke overeenkomsten, niet verder strekt dan hetgeen de Kamer is medege-deeld. Het Koninkrijk verplicht zich derhalve tot niets anders dan hetgeen uw Kamer bekend is.

De hier bedoelde verplichting betreft het niet uitvaardigen van wettelijke maatregelen en voorschriften die zouden verhinderen dat radioactief afval dat overblijft na de opwerking van bestraalde reactorbrandstof, eventueel kan worden teruggezonden.

Om iedere indruk te vermijden dat verplichtingen aangegaan zouden worden, verder reikend dan de informatie bekend bij uw Kamer, dien ik hierbij bijgaande nota van wijziging in.

Een geheel andere zaak is dat de Regering los van de verplichtingen die hier aangegaan worden in het algemeen de wens onderstreept nucleaire aangelegenheden zo open mogelijk te behandelen. Om die reden heeft de

Regering zich er van het begin af aan voor ingespannen, dat de Staten-Generaal, althans vertrouwelijk, inzage zouden kunnen krijgen van de contracten in hun geheel. Er zij nog eens op gewezen dat de Regering geen bevoegdheid heeft om eenzijdig over gehele of gedeeltelijke openbaarmaking te beslissen. Zij is in dezen afhankelijk van de toestemming van contractspartijen, welke toestemming door Cogéma en BNFL ondanks herhaald aandringen is geweigerd. Bij herhaling heeft de Regering tevens démarches bij de Franse en Britse regering ondernomen om een zo groot mogelijke openbaarheid van de betrokken contracten te bewerkstelligen. Voor het geval het onmogelijk werd geacht om de totale contracten over te leggen, werd in overweging gegeven zulks toch ten aanzien van een aantal relevante passages goed te vinden. In alle gevallen waren zowel de Franse als de Britse reacties negatief. Naar aanleiding van het debat in de Tweede Kamer op 2 december 1980 heeft ondergetekende nogmaals persoonlijk bij zijn Franse en Britse ambtgenoten met klem bepleit het mogelijk te maken de Kamers vertrouwelijk te informeren. Op grond daarvan zijn medio januari 1981 opnieuw, op het hoogste niveau, démarches ondernomen. Ook deze brachten geen wijziging in de Franse en Britse stellingname.

Toch heeft ondergetekende bij gelegenheid van zijn bezoeken aan Parijs en Londen eind januari alsnog getracht zijn betrokken Franse en Britse ambtgenoten bereid te vinden aan de wensen van uw Kamer tegemoet te komen, echter eveneens zonder resultaat.

Deze afwijzende houding van de Franse en Britse overheid is gelegen in de omstandigheid dat men geen precedent wenst te scheppen ten aanzien van de vele andere door de opwerkingsbedrijven gesloten en nog af te sluiten opwerkingscontracten, dat reeds meerdere dergelijke verzoeken zijn ontvangen, zowel van het eigen parlement als van andere regeringen (waaronder de Amerikaanse), welke verzoeken alle werden afgewezen, dat goedvinden van overlegging aan uw Kamer slechts kan geschieden met unanieme instemming van de gezamenlijke cliënten in een groot aantal landen en dat door overlegging aan uw Kamer de commerciële belangen van de opwerkingsbedrijven ten opzichte van de bestaande of potentiële cliënten kunnen worden geschaad.

De weigering van de buitenlandse betrokkenen in te stemmen met inzage van de contracten door de Staten-Generaal wordt door het kabinet betreurd met het oog op de na te streven openheid inzake kernenergiezaken.

Overigens heeft de Regering de voor een beoordeling van de in de overeenkomsten neergelegde verplichting benodigde informatie aan de Kamer verstrekt.

Vooreerst zij gewezen op de aan de Tweede Kamer vertrouwelijk ter inzage verstrekte samenvattingen van de contracten tussen de PZEM en Cogéma en tussen GKN en BNFL. Deze samenvattingen zullen ook bij de Eerste Kamer vertrouwelijk ter inzage worden gelegd.

Voorts zijn ten aanzien van het afval op uitgebreide wijze essentiële gegevens opgenomen in de memorie van toelichting blz. 4, eerste alinea, en blz. 6, derde alinea, de memorie van antwoord blz. 6, sub b, en de nota naar aanleiding van het eindverslag, blz. 8, midden en onderaan.

Over het tijdstip van terugzending is onder meer gesproken op blz. 6, eerste volle alinea van de memorie van antwoord.

Hieruit moge blijken dat de Regering ten aanzien van nucleaire aangelegenheden een zo groot mogelijke openheid nastreeft en zal blijven nastreven. De Regering kan in het onderhavige geval echter niet vrijelijk over de haar overgelegde informatie beschikken, afhankelijk als zij is van de opvattingen van buitenlandse overheden en van de contractsuitleg door de betrokken partijen. Het is bovendien onmogelijk gebleken betrokkenen tot slechts een gedeeltelijke openbaarmaking van de contracten bereid te vinden.

Ondanks al haar pogen kan de Regering dan ook niet integraal voldoen aan de inhoud van de dd. 6 november 1980 aanvaarde motie 16 468, nr. 2, inzake openbaarmaking van de contracten. Dit zo zijnde, heeft zij besloten geen misverstand te laten bestaan over de reikwijdte van de thans ter goedkeuring voorgelegde wet.

Ik wil nog op een enkel ander punt ingaan. Naar aanleiding van – ook buiten uw Kamer – gerezen vragen naar de positie van de beide kerncentrales, indien om andere redenen de wetsontwerpen onverhoopt niet zouden worden goedgekeurd, verwijs ik voor wat betreft de centrale Dodewaard, die in het opslagbassin thans nog ruimte heeft voor 2, mogelijk 3, wisselladingen, naar mijn brief van 18 maart jl. aan de vaste Commissie voor de Kernenergie (16 226, nr. 2).

De centrale in Borssele heeft uit hoofde van de op 18 april 1980 verleende vergunning nog enige opslagcapaciteit. Er kan echter niet aan worden voorbijgegaan dat voortzetting van het bedrijf, bij ontstentenis van een mogelijkheid bestraalde splijtstof naar Frankrijk af te voeren respectievelijk elders dan bij de centrale zelf onder te brengen, betekent dat de betrokken gemeente een bewaarfunctie wordt opgedrongen. Hiertegen bestaan bij de gemeente Borssele ernstige bezwaren, die uiteengezet zijn in de brief dd. 19 november 1979 aan de Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne, welke brief in afschrift ook aan uw Kamer en aan de nieuwsmedia werd gezonden (Bijlage I).

Ook de gemeente Dodewaard liet zich bij brief dd. 2 april 1980 aan de Minister van Economische Zaken in dezelfde zin uit. Deze brief is u eveneens in afschrift toegezonden (Bijlage II).

Van belang is ook dat in verband met de genoemde vergunning van 18 april 1980, waarbij de opslagmogelijkheid bij de centrale Borssele verruimd werd, bij de beantwoording van de daarmee verband houdende bezwaarschriften door de betrokken Ministers is gesteld dat de opslagmogelijkheid niet verruimd werd met de bedoeling dat daarvan langdurig ten volle gebruik zou worden gemaakt, maar slechts om tijdelijke belemmeringen in de afvoer van bestraalde splijtstofelementen op te vangen. Ook bij de aan die vergunningverlening verbonden procedure werd dus van een geregelde afvoer uitgegaan. Bovendien is de ingebruikneming van de totale vergunde capaciteit, juist op aandringen van de Kamer, aan beperkingen onderhevig.

Op grond hiervan is de Regering dan ook van oordeel dat, indien de contracten geen doorgang kunnen vinden vanwege niet-aanvaarding van het betrokken wetsontwerp door het parlement, sluiting van de centrales in een niet te veraf gelegen toekomst aan de orde zal kunnen zijn.

De gevolgen van eventuele sluiting van de centrales zijn bijzonder ingrijpend en ernstig vanuit èn economisch èn sociaal standpunt. De directe en indirecte gevolgen voor de werkgelegenheid werden ten aanzien van de kerncentrale Borssele reeds aangegeven in de nota naar aanleiding van het eindverslag, blz. 12. De financiële gevolgen werden reeds genoemd onder meer bij de mondelinge behandeling in eerste termijn (Handelingen 13 november 1980, blz. 1354 en 1355). Daar werd een schadebedrag genoemd van 3,5 à 4 miljard gulden. Ten aanzien van de centrale Dodewaard zijn die kosten, ongeacht de diverse mogelijke berekeningsvarianten, in ieder geval te begroten op enkele honderden miljoenen gulden.

Ondergetekende moge u thans verzoeken de behandeling van de wetsontwerpen op zo kort mogelijke termijn te doen hervatten.

De Minister van Economische Zaken,
G. M. V. van Aardenne

Geachte heer Dolman,

Hierbij gelieve u een afschrift aan te treffen van ons schrijven aan de Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne van heden.

Wij mogen u verzoeken een afschrift van dit schrijven ter kennis te brengen van de leden van de Kamer voor de aanvang van het debat over het ongeval met de kernenergiecentrale nabij Harrisburg.

Heinkenszand, 19 november 1979,

Hoogachtend, burgemeester en wethouders van Borssele,

drs. G. C. G. van den Heuvel, burgemeester

J. L. M. van Put, secretaris

Naar aanleiding van het aanstaande debat in de Tweede Kamer over het ongeval in de kernenergiecentrale nabij Harrisburg in de Verenigde Staten wenst het gemeentebestuur van Borssele het volgende onder uw aandacht te brengen.

De discussies die op dit moment door zeer velen worden gevoerd over de al of niet toepassing van kernenergie voor de elektriciteitsopwekking veroorzaken vanzelfsprekend ook bij de inwoners in onze gemeente verwarring omtrent de toelaatbaarheid voor de volksgezondheid van kernenergiecentrales. Ondanks uw stellige verklaring in uw brief van 5 juni 1979 dat stralingsziekten tot heden niet zijn geconstateerd en uw toezegging dat statistisch onderzoek naar deze zaak wordt voortgezet, blijft de onzekerheid knagen door de voortdurende discussie.

Naar ons oordeel blijft die discussie ook voortgaan, omdat niemand, ook de Regering niet, een definitief standpunt omtrent de toelaatbaarheid van nieuwe kernenergiecentrales inneemt.

Integendeel, de start van de brede maatschappelijke discussie duidt op een afwachtende houding en laat de beslissingen mede afhangen van de «communis opinio», die uit die brede maatschappelijke discussie naar voren zou moeten komen.

Het moge u wel duidelijk zijn dat met nadruk het gemeentebestuur van Borssele nieuwsgierig is naar de wijze waarop de resultaten van de brede maatschappelijke discussie worden gemeten.

Niettemin vindt over enige dagen in de Tweede Kamer het debat over het ongeval te Harrisburg plaats. In dit debat zou van verschillende zijden sluiting van de kernenergiecentrale te Borssele verlangd kunnen worden.

Thans is de meerderheid van de gemeenteraad van Borssele allerminst tegen kernenergie; omdat echter door Regering en parlement nog geen definitieve beslissing tot oplossing van het afvalprobleem is genomen, zou het gemeentebestuur van Borssele in principe achter bedoeld verlangen tot sluiting van de kernenergiecentrale te Borssele staan.

Wanneer de COGEMA-contracten niet door het parlement zullen worden geratificeerd en de kernenergiecentrale Borssele toch noodzaak is steeds nieuwe splijtstof te kopen, dan zou dat in kunnen houden dat de afgewerkte splijtstof in of nabij de kernenergiecentrale Borssele moet worden opgeslagen. «De facto» is dan de gemeente Borssele als opslagplaats voor radioactief afval aangewezen.

Indien de Nederlandse samenleving de zoutlagen in het noord-oosten van ons land onvoldoende veilig voor de opslag vindt, dan kan zij een langdurige opslag zeker niet te Borssele toelaten. Er zou dan met twee maten gemeten worden.

Het is tegen de achtergrond van deze problematiek, dat het gemeentebestuur van Borssele aan Regering en parlement verzoekt binen de kortst mogelijke termijn beslissingen te nemen omtrent de definitieve opslag van het radioactieve afval.

Tenslotte vindt het gemeentebestuur van Borssele dat de toepassing van kernenergie moet berusten op gemeenschappelijke verantwoordelijkheid. Men kan en mag deze risico's niet op een bepaalde regio afwentelen.

Het gemeentebestuur kan niet meer accepteren dat een meerderheid van het parlement de toepassing van kernenergie en dus de gevolgen (afval) van kernenergie een dubieuze zaak vindt, maar desondanks om wille van een reeks volstrekt geldige redenen in het Sloegebied de kernenergiecentrale Borssele in stand wil houden.

Ons gemeentebestuur hoopt in de standpuntbepaling van de Regering, evenals uit het meerderheidsstandpunt van het parlement te vernemen, in hoeverre het in bedrijf houden van de kernenergiecentrale Borssele verantwoord is in relatie tot het probleem van de radioactieve afval.

Hoogachtend, burgemeester en wethouders van Borssele,

drs. G. C. G. van den Heuvel, burgemeester.

J. L. M. van Put, secretaris.

I.a.a. Staten-Generaal, Provinciale staten van Zeeland, Nieuwsmedia.

Dodewaard, 2 april 1980

Excellenties,

De veiligheid van bedrijfsuitoefening en de regeling van het voorhanden hebben van splijtstofmateriaal bij bovengenoemd bedrijf zijn de laatste tijd in opspraak geraakt. Met name de vraag of de GKN handelt in overeenstemming met haar inrichtingsvergunning uit 1968 en haar vergunning uit 1972 inzake het voorhanden hebben van bestraalde en onbestraalde splijtstofelementen, is aan de orde. De Tweede-Kamerleden Jansen, Epema-Brugman, Van Houwelingen, Lansink, Lambers-Hacquebard, v.d. Spek, M. Bakker en Nijhof hebben hierover gezamenlijk vragen gesteld aan (en deze zijn nog niet beantwoord door) de Minister van Economische Zaken. Twee brieven van de actiegroep «Stop Dodewaard» aan ons gericht, vormen echter de concrete aanleiding om ons tot u te wenden met deze brief.

De actiegroep «Stop Dodewaard» schreef ons op 11 maart jl. een brief, gevolgd door een brief met verduidelijkingen op 20 maart jl. De groep stelt aan de kaak het gebrek aan openheid van de zijde van de directie van de GKN als het gaat om gevraagde informatie over de nucleairtechnische bedrijfsvoering en de regeling van opslag en afvoer van bestraalde splijtstofelementen bij dit bedrijf. Zij verzochten ons beantwoording van vragen daarover te eisen van de instanties die verantwoordelijk zijn voor toezicht op dit bedrijf.

De actiegroep concludeerde echter alvast aan de hand van voorhanden gegevens, afkomstig van KEMA en Kernfysische Dienst, en met de bedrijfsvergunningen van de GKN in de hand, dat de GKN op dit moment in strijd met deze vergunningen draait. Zij vraagt ons bij u sluiting van het bedrijf te eisen totdat is voldaan «aan de normale veiligheidseisen en totdat de centrale beschikt over de vereiste vergunningen».

Nadat wij omtrent de aangevoerde gegevens over opslag van bestraalde elementen in het bedrijf en omtrent de interpretatie van deze gegevens in het licht van de vergunningvoorwaarden ons licht hebben opgestoken bij de directie en bedrijfsleiding van de GKN, en bij de ambtelijke leiding van de Kernfysische Dienst, kwamen wij in onze openbare vergadering van 26 maart jl. tot de volgende *voorlopige* conclusies:

a. voor zover wij hebben kunnen vaststellen, is er op dit moment geen dringende reden om het verzoek van de actiegroep tot *onmiddellijke* stillegging van de elektriciteitsproductie door de GKN te ondersteunen. Wil de burgemeester immers gebruik maken van zijn wettelijke bevoegdheid om onmiddellijke sluiting te verzoeken aan de Minister van Volksgezondheid (artikel 38 Kernenergiewet), dan moet eerst duidelijk zijn dat er een situatie aanwezig is waarbij «bodem, water of lucht zodanig met radio-actieve stoffen is of dreigt te worden besmet, dat voor de openbare gezondheid aanmerkelijk gevaar is te duchten». Er zijn op dit moment geen aanwijzingen aanwezig dat de bedrijfsvoering door de GKN in de laatste maanden zodanig is gewijzigd dat er meer stralingsrisico's aanwezig zijn dan bij voorbeeld een jaar geleden.

b. Ook hebben wij niet de stellige indruk gekregen dat de bedrijfsleiding van de GKN *op dit moment* in strijd handelt met de vergunning uit 1972 tot het voorhanden hebben van niet meer dan een bepaald aantal (324) splijtstofelementen op het bedrijfsterrein. De becijferingen van de actiegroep zijn ons wat betreft de aantallen aanwezige bestraalde en onbestraalde elementen van ambtelijke zijde bevestigd. Wel plaatsen wij een vraagteken bij de interpretatie door de actiegroep van de eisen die in de inrichtingsvergunning 1968 omtrent de opslag van bestraalde elementen om veiligheidsredenen zouden zijn gesteld. Wij kunnen daarover geen uitspraak doen. De gepresenteerde op- en aftelsom, waarbij ook 106 bestraalde elementen die zich in Windscale bevinden als «potentieel aanwezig» zijn meegerekend, leidt de actiegroep ten slotte tot de snelle conclusie dat de GKN al enige tijd bewust in strijd handelt met de vergunningen op het punt van de opslag van splijt-

stofstaven. Deze interpretatie op zich is voor ons nog onvoldoende aanleiding om acuut gevaar voor de gezondheid aanwezig te achten, zodat om die reden *onmiddellijke* stopzetting van het bedrijf gevraagd zou moeten worden door het gemeentebestuur.

Een en ander doet echter niets af aan de terecht ontstane bezorgdheid die door de niet verklaarbare geheimzinnigheid sinds de eerste publikaties over deze «opslagkwesitie» in de omgeving van Dodewaard is ontstaan. Die bezorgdheid kan alleen worden weggenomen door het verschaffen van openheid van zaken en door het treffen van maatregelen door de verantwoordelijke Ministers volgens de normale procedures op grond van de Kernenergiewet. Daarom vragen wij u zo spoedig mogelijk te reageren op het volgende.

1. Wij willen onze voorlopige conclusies hierboven gaarne bevestigd zien door een gedocumenteerde verklaring van u als verantwoordelijke Ministers. Daarom dringen wij aan op zeer spoedige beantwoording van de eerdergenoemde vragen, gesteld door maar liefst 8 fracties uit de Tweede Kamer. U zou er in dit geval verstandig aan doen hierover zo open mogelijk alle relevante informatie aan de Kamer (en aan ons) te verstrekken. Het lijkt ons dringend gewenst dat deze beantwoording in ieder geval plaatsvindt *ruim vóórdat de periode van stilleggen van de reactor vanwege de jaarlijkse splijtstofwisseling zal zijn afgelopen* en de centrale weer in bedrijf komt.

Wij verzoeken u voor alle duidelijkheid bij deze beantwoording uitdrukkelijk de volgende vier vragen te betrekken:

a. Hoeveel bestraalde splijtstofelementen mogen er volgens de huidige vergunning maximaal ter afkoeling in het koelbassin naast de reactor worden geplaatst, en *voor hoelang?*

b. Is het juist dat dezer dagen door het bijplaatsen van rekken de feitelijke capaciteit van het koelbassin is vergroot tot een aantal posities dat meer is dan de 240 waarover tot nu toe gerept werd? Hoe verhoudt zich dat tot het antwoord van vraag a?

c. Hoeveel bestraalde splijtstofstavelementen in totaal zullen zich in het koelbassin bevinden na de splijtstofwisselingsstop in april 1980?

d. Is tot op heden steeds gezorgd voor het vrijhouden in het koelbassin van rekken met een minimaal aantal posities dat gelijk staat aan 100% van het aantal in de reactorkern aanwezige aantal splijtstofelementen, ten behoeve van de overbrenging daarvan naar het koelbassin buiten de jaarlijkse splijtstofwisselingsstop in geval van storingen?

2. Gezien bovenstaande interpretatieproblemen en inmiddels gebleken lacunes in de vergunningvoorwaarden, is het gewenst de verouderde inrichtingsvergunning voor de GKN, afgegeven op grond van de Hinderwet in 1968, te voorzien van betere en daardoor ook duidelijke voorwaarden voor de tijdelijke opslag van bestraalde splijtstofelementen. Daarbij mag geen geheimzinnigheid blijven bestaan omtrent de vereiste en feitelijke capaciteit van het koelbassin voor bestraalde elementen. Ook mag geen misverstand meer bestaan over de vraag of het een veiligheidseis is dat in het koelbassin te allen tijde ruimte moet worden vrijgehouden om alle in de kern aanwezige elementen bij een storing of dreigend gevaar voor een storing in de reactor te kunnen overbrengen naar het koelbassin.

3. Het uitblijven van parlementaire goedkeuring van het nieuwe opwerkingscontract met de opwerkingsfabriek in Windscale betekent dat de GKN niet bij machte is de bestraalde elementen voor opslag en opwerking naar Windscale af te voeren. Sinds 1978 worden geen splijtstofelementen meer in ontvangst genomen door «Windscale», omdat het nieuwe contract met terugwerkende kracht wordt geacht te gaan gelden. Door deze «overmacht», veroorzaakt door de GKN zelf maar ook door Regering en parlement, is het bedrijf gedoemd *in feite* te gaan functioneren als opslagplaats van hoog radio-actief afval. Zo niet definitief, dan toch wel voor langere tijd. Dit is nooit

de bedoeling van Regering en parlement geweest. Door geen beslissing te nemen is dat het feitelijke regeringsbeleid geworden. Als vertegenwoordigers van de Dodewaardse bevolking vinden wij deze schijnoplossing van het landelijke splijtstofafvalprobleem onaanvaardbaar. Dodewaard is niet aangewezen als plaats waar dit afval zal worden opgeslagen. Het voeren van een «brede maatschappelijke discussie» in alle academische rust mag geen alibi zijn om bestaande problemen uit de weg te gaan.

4. Indien het opwerkingscontract met «Windscale» in 1980 niet wordt goedgekeurd en uitgevoerd, zal volgens onze waarneming bij de jaarlijkse splijtstofwisselingsbeurt in april 1981 de situatie zijn bereikt dat vrijwel alle posities in het koelbassin bij het reactorvat zijn ingenomen door bestraalde elementen. Het overbrengen naar het koelbassin van alle elementen uit het reactorvat zal dan volgens onze berekeningen helemaal niet meer mogelijk zijn. Ook het aanvoeren van nieuwe, onbestraalde elementen kan niet meer, omdat het maximum aantal elementen dat «voorhanden» mag zijn inmiddels is bereikt. In 1980 is dan ook beslist een officiële beslissing nodig die of inhoudt dat voldoende bestraalde elementen uit het bassin «naar elders» worden afgevoerd, of inhoudt dat de capaciteit van de (tijdelijke?) opslag in het koelbassin wordt vergroot om aan alle eisen van veiligheid en bedrijfszekerheid te kunnen voldoen.

Kortom, in 1980 moeten meerdere officiële beslissingen genomen worden om het mogelijk te maken dat de centrale in de loop van 1981 verantwoord kan blijven draaien.

Als deze beslissingen niet worden genomen en tevens de door ons gevraagde aanpassing van de vergunningen van 1968 en 1972 niet in 1980 in procedure komt, is de enige juiste stap die u volgens ons nog kunt doen: het stilleggen van het bedrijf vóór uiterlijk 1 april 1981 in afwachting daarvan. Wij zullen u daaraan te zijner tijd herinneren, als dat nodig blijkt.

Vooraleerst vragen wij u echter dringend in het belang van de verlangde duidelijkheid met de meest bekwame spoed op bovenstaande punten 1 tot en met 4 te reageren. Afschrift van deze brief zullen wij toesturen aan de vaste Commissie voor de Kernenergie van de Tweede Kamer, de gemeentebesturen van Echteld, Kesteren, Valburg, Ewijk en Druten, de actiegroep «Stop Dodewaard», de Stroomgroep Dodewaard, de directie van de n.v. GKN, en de Commissaris der Koningin in de provincie Gelderland.

De gemeenteraad van Dodewaard,
De secretaris, H. J. Spaan

De voorzitter, J. A. N. Patijn

Aan de Ministers van Economische Zaken, van Sociale Zaken, en van Volksgezondheid en Milieuhygiëne